

Arrest

nr. 216 345 van 4 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en
H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN /oco advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Russisch staatsburger van Avaarse origine. U bent geboren in Azerbeidzjan op (...), waar u woonde tot 1990. In september 1990 ging u naar Machatsjkala, Dagestan, waar u ging studeren aan de faculteit filologie. In 1996 keerde u terug naar Azerbeidzjan, waar u in 1997 trouwde met uw ondertussen ex-man. In 1999 werd uw dochter K. (...) geboren en in 2001 uw zoon A. (...). Tussen 2001 en 2004 woonde u tussen Volgograd en Machatsjkala omwille van de gezondheidstoestand van uw dochter. In 2004 begon u te werken aan het Humanitair Instituut in Machatsjkala, waar u vertrok in 2011. Daarna bekleedde u een hoge functie bij de bank Express. Nadat zij hun vergunning waren verloren, ging u in 2014 werken bij Sberbank. In 2016 nam u daar ontslag en

ging u in het rehabilitatiecentrum van uw broer werken waar u de financiën regelde. Op 21 november 2016 kreeg u een voorstel van uw sheikh, Ahmad Khadzji, om opnieuw voor het Humanitair Instituut in Machatsjkala te gaan werken, wat u aanvaardde. U ging meteen aan het werk en in december 2016 riep u een vergadering bijeen waarin u de curatoren van het instituut vrijstelde van hun taak als curatoren, maar niet als leerkracht. Dit werd u echter niet in dank afgenomen met als gevolg dat u dreigtelefoons kreeg in verband met deze ontslagen. Eind 2016 begon de wintervakantie en u vertrok u met uw kinderen op skivakantie naar Azerbeidzjan.

U hernam het werk op 11 of 12 januari 2017. Twee à drie dagen na de wintervakantie, rond 14 of 15 januari, werd u een eerste keer uitgenodigd in de Kotrova-moskee (waar een niet-traditionele vorm van de islam werd verkondigd) en werd u voorgesteld om deel uit te maken van een groter kalifaat gebaseerd op de normen en waarden van de traditionele islam. U weigerde. Niet veel later besloot u, op vraag van het ministerie van Onderwijs in Moskou, om de lijsten van mensen die gerechtigd waren om islamitische les te geven te vernietigen gezien hun licenties opnieuw geëvalueerd moesten worden. Dit veroorzaakte veel ophef en u werd bedreigd. Na uw winterverlof werd u eveneens door de FSB-agent van het instituut, D. (...), aangesproken om een lijst te maken met namen van studenten die naar Syrië waren vertrokken, alsook eventuele opmerkingen hierbij. Twee dagen later gaf u hem deze info en meteen daarna werd u een tweede maal uitgenodigd in de Kotrova-moskee, waar u een uitbrander kreeg voor het opstellen van dit rapport. Daarop belde u 's nachts naar de vertrouwenslijn van de FSB in Moskou. Rond 24 of 25 januari werd u uitgenodigd door de FSB in Machatsjkala. Daar werden u vragen gesteld over medewerkers van het instituut. In diezelfde periode werd u eveneens bedreigd door één van de leiders van de Kotrova-moskee, A.H. (...), in verband met uw activiteiten.

Op 27 januari kwam u thuis van het werk en merkte u dat er ingebroken was in uw appartement. Hoewel uw appartement overhoop werd gehaald, werd er niets gestolen. U diende hierover klacht in bij de politie. Zij maakten hierover een PV op, maar er werd geen strafzaak begonnen. De volgende dagen werkte u verder op het instituut. Op 31 januari werd u aan uw appartement door een man met een Dagestaans accent tegen de muur geduwd en kreeg u een slag in het gezicht. Hij vroeg u hoe lang alles nog zou duren en ging daarna weg. U liet uw verwondingen medisch attesteren en u diende een klacht in bij de politie. Volgens hen kon er geen onderzoek worden gestart omdat de identiteit van de dader u onbekend was. Op 9 februari werd u wederom aangevallen, dit keer door twee mannen in de traphal van het appartement. U werd vastgegrepen en van de trap gegooid, waarna u in uw onderbuik werd gestampt en er op u werd gespuwd. Zij spraken volgens u accentloos Russisch. U bleef gedurende 5 dagen in het ziekenhuis. U diende klacht in bij de politie. Opnieuw kreeg u te horen dat er geen onderzoek kon worden ingesteld omdat de dader niet geïdentificeerd kon worden. Daarna ging u naar het parket van Dagestan, waar u zelfs niet binnen mocht. U schreef vervolgens een brief aan het parket van Dagestan en dat van de Russische Federatie in Moskou. Daarna werd u uitgenodigd op het ministerie van Binnenlandse zaken. Tijdens een gesprek werd u duidelijk gemaakt dat u zelf schuldig was aan wat er u was overkomen en werd u verweten dat u Moskou had gebeld en over hen had geklaagd, waardoor zij een controle riskeerden.

Op 6 maart werd u naar het medisch college van uw dochter, K. (...), geroepen en werd u aangesproken over het feit dat er drugs bij uw dochter waren gevonden. U ging er van uit dat dit iets met uw problemen had te maken. Eind maart vertrok u naar de bergen omdat u een zenuwinzinking had gekregen. In die toestand had u ook uw zoon, A. (...), in elkaar geslagen met de stang van een kleerkast. U had het advies gekregen om even te gaan rusten in uw dorp, Churuk, in de bergen. Eind mei kwam u terug naar de stad. U ging ook terug naar het instituut om een rapport af te werken. Kort na uw terugkomst werd u op straat door een politieagent aangereden. Hij waarschuwde u dat u het de volgende keer niet zou overleven. Twee à drie dagen later werd u beschoten toen u uit een taxi stapte aan uw appartement. Uw buurvrouw ging deze beschieting melden bij de wijkagent maar hij wimpelde haar af.

Op 29 mei 2017 verliet u Dagestan met uw kinderen en ging u naar Moskou. Op 6 juli kwam u alleen even terug naar Dagestan, om naar Azerbeidzjan te gaan. U wou weten of u daar veilig met uw kinderen zou kunnen verblijven. Toen bleek van niet, bent u met uw kinderen op 8 juli 2017 vertrokken vanuit Moskou met het vliegtuig naar België. U diende een verzoek tot internationale bescherming in op 1 augustus 2017.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een psychologisch attest, uw diploma (o), uw werkboekje (o), een bewijs van uw bezoek aan de politie (o), uw geboorteakte (o), uw huwelijksakte (k), het akkoord van uw man over de kinderen (k), uw klacht na de inbraak (o), een verslag van het onderzoek (o), een verslag van de medische expertise (o), uw klacht na de aanval op 31.1.2017 (o), het medisch rapport na aanval op 9/2 (o), klacht na aanval op 9/2 (o), contract voor bescherming (o), opzegging van bescherming (o), verklaring aan procureur van de Russische Federatie (o), verklaring aan procureur van Dagestan (o), antwoord van procureur van Dagestan (o), geboorteakte van uw kinderen (k), binnenlandse paspoorten van u en uw kinderen (o), internationaal paspoort van uw dochter en uzelf (o).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest vervolgd te worden door een geheel aan actoren gelinkt aan de Dagestaanse autoriteiten zoals de Dagestaanse FSB waaronder een FSB-liaison die werkte in het Humanitair Instituut, de ROVD, alsook actoren gelinkt aan de wahabitische gemeenschap in Dagestan en uiteindelijk ook de leerkrachten die u vrijstelde van hun curatorenfunctie. Na grondige analyse van uw verzoek tot internationale bescherming heeft de Commissaris-generaal besloten dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico in uw hoofde zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en dit om de volgende redenen. Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten zwaar onderuit gehaald door de stempels in uw reispaspoort die aantonen dat u zich op het moment van het eerste door u aangehaalde vervolgingsfeit, namelijk de inbraak in uw appartement op 27 januari 2017, bovendien gestaafd door een door u neergelegd politie-onderzoeksverslag dd. 27.01.2017, in Azerbeidzjan bevond (u was er namelijk van 26 tot 28 januari 2017). Hoewel u meermaals geconfronteerd werd met deze vaststelling, kunnen uw verklaringen echter niet overtuigen. Zo kan u zich namelijk niet meer herinneren dat u toen in Azerbeidzjan zou zijn geweest (CGVS 2, p. 16). U gevraagd of er mogelijks een verklaring bestaat, antwoordt u dat u overtuigd was dat u naar Azerbeidzjan was geweest tijdens de wintervakantie, in januari. U vraagt zich af of u dan toch werkelijk op 26 januari naar daar bent gegaan (CGVS 2, p. 16). U gewezen op de implicaties van deze vaststelling op de geloofwaardigheid van het geheel van de door u afgelegde verklaringen, antwoordt u dat u in het midden van uw problemen naar het buitenland zou zijn geweest, maar dat u het zich niet kan herinneren. U verklaart ook vast te houden aan uw andere (hierop volgende) verklaringen, inclusief de data van alle door u aangehaalde incidenten (CGVS 2, p. 16). Bijgevolg wordt ook de geloofwaardigheid van deze feiten reeds gedeukt. Ook het door u neergelegde psychologische attest, door u ingediend op vraag van het CGVS (document 1), is niet van dien aard om iets te wijzigen aan deze zwaarwichtige vaststelling. Uit dit attest valt niet af te leiden dat u aan een geestesziekte of een psychologische aandoening zou lijden. Hieruit valt enkel af te leiden dat u initieel moeite had bij de psycholoog om te vertellen over uw vervolging in Dagestan, maar dat u wel vorderingen maakt. Bijgevolg is dit document niet van dien aard dat het iets kan wijzigen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. Uit het feit dat u na confrontatie met deze stempels in uw paspoort vasthield aan uw verklaringen blijkt dat u intentioneel de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden. Immers, het feit dat u een politiedocument heeft neergelegd op datum van 27.01.2017, toen u zich volgens uw paspoort in Azerbeidzjan bevond, en vervolgens bleef vasthouden aan uw vervolgingsfeiten, maakt dat redelijkerwijze dient te worden besloten dat dit politiedocument niet authentiek is, wat verder ernstige vragen oproept bij de authenticiteit van de andere door u neergelegde documenten, en er alleszins blijk van geeft dat u intentioneel getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden. Uw poging tot het misleiden van de Belgische autoriteiten is bijgevolg reeds een reden waarom de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen, maar evenzeer van de authenticiteit van de door u neergelegde documenten, bij voorbaat wordt aangetast.

In diezelfde context dient te worden opgemerkt dat u meermaals zowel de lokale politie heeft gecontacteerd alsook hogere instanties zoals de Dagestaanse FSB, het Parket van de Republiek Dagestan en het Parket van de Russische Federatie in Moskou. U staaft al deze contacten met officiële documenten (bewijs van bezoek van de politie dd. 05.06.2017, klacht over de inbraak dd. 05.02.2017, verslag van het onderzoek van uw appartement dd. 27.01.2017, verslag medische expertise na een aanval dd. 31.01.2017, klacht na de aanval dd. 31.01.2017, medisch rapport na de tweede aanval dd. 10.02.2017, klacht over de tweede aanval dd. 16.02.2017, verklaring aan de procureur van de Russische Federatie, verklaring aan de procureur van de Republiek Dagestan dd. 02.03.2017, antwoord van de procureur van de Republiek Dagestan dd. 15.03.2017). Zoals hierboven reeds gesteld, dient niet enkel voorbehoud te worden gemaakt bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen, maar ook bij de

authenticiteit van de andere door u neergelegde documenten in het kader van deze contacten. Die authenticiteit wordt overigens verder in twijfel gebracht door het feit dat uit informatie ter beschikking van het CGVS (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) blijkt dat in uw land van herkomst de graad van corruptie dermate hoog is en dergelijke documenten op makkelijke wijze tegen betaling kunnen worden verkregen. Dit maakt dat er reeds voorbehoud wordt gemaakt bij de authenticiteit van de door u neergelegde documenten.

Zo worden uw verdere verklaringen gekenmerkt door onlogische en onwaarschijnlijke vaststellingen alsook enkele anomalieën.

Ten eerste is het bevreemdend dat u in uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen enkele vermelding maakte van uw uitnodiging(en) om naar de Kotrova-moskee te gaan. Hoewel uw verklaringen uitgebreid en gedetailleerd zijn, door u zelfs aangevuld met data en vermelding van bewijsstukken bij elke verklaring, heeft u toen nagelaten om uw uitnodiging(en) in de Kotrova-moskee te vermelden. Nochtans verklaarde u op het CGVS dat u toen door de wahabitische gemeenschap werd gewaarschuwd en op het matje werd geroepen. Met andere woorden gaat het hier toch om een belangrijk element in uw asielrelaas, waardoor het des te vreemder is dat u er zich van vergewist heeft dit te vermelden bij de DVZ. Van een asielzoek(st)er kan toch minstens verwacht worden dat hij/zij van bij het begin van zijn/haar asielprocedure de Belgische asielinstanties van alle relevante en belangrijke elementen aangaande zijn/haar vrees voor vervolging jegens het land van herkomst zou aanhalen en kenbaar zou maken, wat in casu niet het geval is. Bijgevolg wordt reeds voorbehoud gemaakt bij de geloofwaardigheid van dit element.

Naast deze vastgestelde anomalie is het in tweede instantie evenzeer vreemd dat u tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud spreekt over één uitnodiging naar de Kotrova-moskee en u tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud over twee aparte uitnodigingen spreekt. Hoewel uw verklaringen tijdens uw eerste onderhoud uitermate gedetailleerd en uitgebreid waren, vermeldde u nergens een tweede uitnodiging in de moskee. U had het enkel over de uitnodiging die u had gekregen eind januari, twee dagen nadat u de gevraagde informatie aan D. (...) had bezorgd (CGVS 1, p. 9). Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud verklaarde u echter dat u een eerste keer werd uitgenodigd rond 14 of 15 januari en dat u toen werd gevraagd om mee te werken aan een kalifaat gebaseerd op de traditionele islamitische normen en waarden. De tweede uitnodiging kwam nadat u de informatie aan D. (...) had afgegeven, namelijk eind januari (CGVS 2, p. 5-6). Geconfronteerd met deze anomalieën in uw verklaringen, herhaalt u enkel uw verklaringen van uw tweede persoonlijke onderhoud. Nogmaals geconfronteerd, antwoordt u dat het niet klopt dat u slechts één ontmoeting zou hebben gehad en dat er de eerste keer een heel lang gesprek was (CGVS 2, p. 10). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten is echter geen afdoende verklaring voor dergelijke anomalieën. Bijgevolg wordt deze behouden en doet deze verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten derde blijkt uit uw verklaringen dat u tot april 2017 ging werken op het Humantair Instituut terwijl uw bedreigingen reeds eind januari 2017 waren gestart (CGVS 1, p. 5) (CGVS 2, p. 14). Ook nadat u eind maart voor 7 à 8 weken naar de bergen was gegaan, ging u eind mei wederom naar het instituut om een rapport af te werken. Dergelijk gedrag valt echter op geen enkele wijze te rijmen met de door u vooropgestelde vrees voor vervolging. Bovendien was u zich wel degelijk bewust van de risico's van uw vervolging. Zo vertelde u uitgebreid over het lot van uw voorganger op het instituut die gelijkaardige problemen had gekend en die uiteindelijk, volgens uw verklaringen, op een beestachtige manier werd vermoord (CGVS 1, p. 10). U verklaart letterlijk dat u na zijn dood de positie van rector werd aangeboden, maar dat u toen reeds wist dat het slecht zou eindigen en dat u geen contact wou met de mensen met wie uw voorganger contact had (CGVS 1, p. 10). Daarnaast had u de risico's van uw gedrag reeds aan de levende lijve mogen ondervinden – er werd namelijk niet enkel ingebroken in uw appartement, maar u werd bovendien tweemaal fysiek aangevallen waarna u de laatste keer zelfs gedurende 5 dagen in het ziekenhuis moest verblijven. Uiteindelijk verklaart u zelf ook dat u zich wel bewust was van de ernst van de zaak (CGVS 2, p. 15). Het feit dat u niet éénmaal, maar wel tweemaal besloot om verder te werken na de door u ondergane vervolging, kan op geen enkele manier vereenzelvigd worden met de door u aangehaalde vrees voor vervolging. Het feit dat u na de tweede fysieke aanval een bewaker had ingeschakeld, verandert hier echter weinig aan, daar u uw gedrag op geen enkele wijze heeft veranderd na de stopzetting van dit contract met de bewakingsfirma. U geconfronteerd met dit vreemde en onlogische gedrag, antwoordt u dat u vond dat u het rapport zelf moest maken (namelijk in mei 2017). U gevraagd waarom u dergelijke risico's heeft gelopen, antwoordt u dat u het niet weet. U verklaart dat het een gerechtvaardigd risico was aangezien u voordien twee maanden afwezig was geweest. Het CGVS kan zich echter niet vinden in deze redenering. Het feit dat u zich duidelijk bewust was van alle risico's, zoals hierboven reeds omstandig uitgelegd, maakt dat u ongeoorloofde risico's heeft gelopen in uw hoofde maar ook in hoofde van uw kinderen. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten verder zwaar ondermijnd.

Ten slotte blijkt dat u ten tijde van uw vervolgingsfeiten telkens terugging naar uw eigen appartement en er bleef overnachten. Hoewel er reeds werd ingebroken en u er ter plaatse reeds tweemaal fysiek werd aangevallen, bleef u in uw appartement wonen. Van iemand die verklaart te vrezen voor haar leven, en reeds meermaals slachtoffer was van aanvallen op diezelfde plaats, valt dergelijk gedrag allerminst te rijmen met de door u aangehaalde vrees. Wederom wordt de geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten zwaar gedeukt.

Uit bovenstaande blijkt dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw reispaspoort en dat van uw dochter, de binnenlandse paspoorten van u en uw kinderen en jullie geboortektes. Behalve het feit dat de internationale paspoorten hierboven reeds deels werden besproken en gebruikt werden ter ondermijning van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, hebben de andere documenten louter betrekking op uw identiteit en die van uw kinderen, waardoor deze verder niets aan bovenstaande analyse veranderen. Verder legde u uw huwelijksakte neer. Dit document heeft louter betrekking op uw huwelijk en verandert bijgevolg niets aan bovenstaande analyse. Ook het document betreffende het akkoord van uw ex-man om met de kinderen naar het buitenland te reizen toont enkel aan dat u de kinderen legaal bij zich heeft, waardoor dit verder niets wijzigt aan bovenstaande analyse. Uw diploma en uw werkboekje hebben louter betrekking op uw school- en professionele carrière, wat verder ook niets wijzigt aan bovenstaande analyse. Het door u neergelegd psychologisch attest werd hierboven reeds besproken. Hoewel uiteraard begrip wordt opgebracht voor uw huidige situatie, verandert dit niets aan bovenstaande analyse. Verder legt u een reeks klachten, documenten van medische expertise, een document van het onderzoek in uw appartement en een bewijs van uw bezoek aan de politie neer (cf. supra). Deze documenten krijgen echter louter bewijswaarde indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Zoals hierboven ook reeds werd aangehaald blijkt uit informatie ter beschikking van het CGVS (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) dat uw land van herkomst geteisterd wordt door een hoge corruptiegraad en dat men officiële documenten op een makkelijke wijze tegen betaling kan verkrijgen. Bijgevolg worden er grote vraagtekens geplaatst bij de authenticiteit van deze door u neergelegde documenten (cf. supra). Het door u neergelegde contract van bewaking en de opzegging hiervan tonen enkel aan dat u in die periode persoonlijke bewaking had ingeschakeld, meer niet. Deze documenten tonen op geen enkele manier de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten aan waardoor deze ook niets aan bovenstaande analyse wijzigen. De brieven die u heeft geschreven aan de procureur van de Russische Federatie en van Dagestan, alsook het antwoord van die laatste, zijn van uw hand en gebaseerd op uw persoonlijke verklaringen. Gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze verklaringen kan ook aan de inhoud van deze brieven geen geloof worden gehecht, waardoor deze evenmin iets kunnen veranderen aan de bovenstaande analyse.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviseerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel

voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoekster vraagt vooraf om door de Raad te worden gehoord. Tijdens dit verhoor wenst zij onduidelikheden die naar aanleiding van de vorige gehoren zouden zijn gerezen recht te zetten. Verzoekster heeft de indruk dat zij verkeerd werd begrepen.

2.1.2. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing in strijd is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster vangt haar betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen en volhardt erin dat zij steeds de waarheid heeft verteld.

Vervolgens betoogt zij:

“Verzoekster wil duidelijk stellen dat zij op 27.01.2017 thuis was en niet in Azerbeidzjan. Verzoekster kon tijdens het interview geen duidelijkheid verschaffen over het feit dat uit het paspoort bleek dat zij op dat moment in Azerbeidzjan zou zijn geweest. Verzoekster heeft toen haar paspoort gegeven aan haar zus, zodat zij naar Azerbeidzjan kon reizen om haar schoonouders (d.i. de schoonouders van haar zus) te bezoeken. Verzoekster zelf kon niet mee, gezien zij niet over de nodige documenten beschikte om haar kinderen mee te nemen. Verzoekster heeft in deze geenszins de asielinstanties willen misleiden, doch kon zich dit feit niet meer herinneren”.

Inzake de uitnodiging(en) door de moskee, doet verzoekster gelden:

“Verzoekster erkent dat zij tijdens haar verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding had gemaakt van de uitnodiging die zij had gekregen van de Kotrova-moskee. Verzoekster was dit vergeten te vermelden. Verzoekster wijst erop dat zij reeds uitgebreide verklaringen had afgelegd en heel wat stukken had voorgelegd. Er werd haar gesteld dat zij in de loop van de procedure uitgebreid zou worden gehoord. Het loutere feit dat verzoekster dit niet heeft vermeld, betekent daarom geenszins dat deze feiten niet zouden hebben plaatsgevonden. Tevens kan verwezen worden naar het attest van de psycholoog waaruit onomstotelijk bleek dat verzoekster het initieel (en dus zeker bij haar aankomst in België) moeilijk had om over de feiten te praten.

Verzoekster kan enkel maar herhalen dat zij twee gesprekken heeft gehad met de personen van de Kotrova-moskee. Verzoekster kan verwerende partij geenszins volgen als zij stelt dat “het louter vasthouden aan één versie van de feiten” haar geloofwaardigheid in het gedrang brengt. Verzoekster kan enkel maar zeggen dat zij de waarheid sprak. Wat had zij dan moeten doen? Liegen? Dit kan geenszins de bedoeling zijn”.

Betreffende de aan haar verweten risicovolle houding, voert verzoekster aan:

“Verzoekster kan verwerende partij geenszins volgen als zij stelt dat ongeoorloofde risico's heeft gelopen door niet eerder te vertrekken en dat daardoor haar verklaringen ongeloofwaardig zijn. Verzoekster wijst er in eerste instantie op dat zij in feite haar land niet wou verlaten. Zij wou er blijven, niet alleen voor haar maar ook voor de kinderen die er naar school gingen. Haar kinderen komen in een land terecht waar zij de taal niet kennen en waar het geen evidentie zal zijn om een diploma te behalen. Verzoekster had in haar land van herkomst een inkomen en kon voor de kinderen zorgen. Zij heeft de beslissing genomen om te vertrekken toen zij echt niet meer anders kon. Dit kan haar niet ten kwade worden geduid. Het zal de Raad niet ontgaan dat heel veel erkende vluchtelingen ook vaak grote risico's hebben genomen vooraleer ze hun land achter zich lieten. Dit kan geen criterium zijn om de geloofwaardigheid van een verzoeker tot internationale bescherming te beoordelen”.

Verzoekster vervolgt:

“Verzoekster wijst erop dat zij een ander aspect van haar vrees voor vervolging nog niet heeft gemeld aan de asielinstanties, van uit een schaamtegevoel. Verzoekster wijst erop dat zij het slachtoffer is geworden van vrouwenbesnijdenis. Verzoekster vreest dat ook haar dochter hiervan het slachtoffer zou kunnen worden. Het is dan ook aangewezen dat verzoekster hieromtrent door verwerende partij wordt gehoord”.

Verzoekster stelt dat, zo er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze niet zwaarwichtig genoeg zijn om haar relaas onaannemelijk te bevinden en de kern van haar relaas niet raken.

Volgens verzoekster werd de authenticiteit van haar documenten, dit louter op basis van de stempels in haar paspoort, ten onrechte en zonder gedegen onderzoek in twijfel getrokken. Zij verwijst naar een arrest van het EHRM. Tevens wijst zij op de zwakke positie van verzoekers om internationale bescherming.

Vervolgens benadrukt verzoekster dat het verzwijgen van een deel van het relaas niet volstaan om “het staat” te weigeren.

“Verzoekster is de mening toegedaan, dat zij in weerwil tot de beslissing van het Commissaris –Generaal wel in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut. Verzoekster is dan ook de mening toegedaan dat er in casu sprake is van schending van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève en artikels 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980”.

Verzoekster geeft andermaal een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent de beoordeling van verzoeker om internationale bescherming en stelt dat minstens het voordeel van de twijfel moet worden verleend.

In ondergeschikte orde, stelt verzoekster in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster geeft een uiteenzetting, wijst op artikel 1 van het Handvest en stelt dat dit artikel een ruimere bescherming biedt. *“Als blijkt dat in een land van herkomst de leefomstandigheden niet adequaat zijn, zou artikel 1 Handvest tot (subsidiaire) bescherming kunnen verplichten. Het staat buiten kijf dat in het land van herkomst hieraan niet tegemoet kan worden gekomen.”*

Verder wijst verzoekster op de artikel 2 van het EVRM en betoogt zij:

“Ontoegankelijkheid van medische zorg/behandeling (wat zou resulteren in een levensbedreigende situatie) in het land van terugkeer kan ook leiden tot schending van artikel 2 EVRM. België moet ervoor zorgen dat voorkomen wordt dat het leven van verzoekster bij terugkeer in gevaar is. Andermaal kan verwezen worden naar de kwetsbare positie van verzoekster.”

Voorts vestigt verzoekster de aandacht op artikel 3 EVRM en artikel 15 van Richtlijn 2011/95/EU en doet zij gelden:

“Artikel 3 EVRM en artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, 2011/95/EU, bevatten een positieve verplichting voor staten om effectieve bescherming te bieden in geval van een reëel risico op een minimale graad van ernst van schade door marteling, onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst (het non-refoulementverbod) of door ernstige en individuele bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (respectievelijk artikel 15b en 15c van de Kwalificatierichtlijn, 2011/95/EU).

Ook in andere gevallen waarin mogelijk ernstige schade optreedt, dient subsidiaire internationale bescherming, op grond van artikel 3 EVRM, worden toegekend.

Dit kan gaan om direct levensbedreigende omstandigheden of wanneer door afwezigheid van medische behandeling of door een gebrek aan toegang tot medische behandeling een snelle, ernstige en onomkeerbare achteruitgang in de gezondheidstoestand of een aanzienlijke vermindering van de levensverwachting optreedt.

Of door schade door de gebrekkige (sociaal-culturele/economische) humanitaire omstandigheden in het land van herkomst, bijvoorbeeld vanwege gebreken in de toegang tot en beschikbaarheid van medische zorg, gebrekkige adequate opvangomstandigheden, de afwezigheid van een sociaal- en familienetwerk, het opgeven van een persoonlijke identiteit (c.q. door verwestering), of de afwezigheid van scholing.

In die gevallen gaat het om een cumulatie van bijzondere individuele risicofactoren in combinatie met de algehele situatie in het land van herkomst.

Verzoekster kan dan ook aanspraak maken op de subsidiaire bescherming.

Minstens dient gesteld te worden dat al deze zaken niet door verwerende partij werden onderzocht.”

2.1.3. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande om haar te horen en de vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren. In hoofdorde vraagt zij de toekenning van de vluchtelingenstatus, in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en in uiterst ondergeschikte orde de

vernietiging van de bestreden beslissing en de terugzending van het dossier naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen stukken bij het verzoekschrift.

3. De nota met opmerkingen

Verweerder legt op 31 oktober 2018 een nota met opmerkingen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 4). In deze nota wordt een inhoudelijke repliek geboden op de in het verzoekschrift aangevoerde middelen. Daarnaast wordt bij deze nota informatie gevoegd omtrent de mogelijkheid om valse documenten te verkrijgen in verzoeksters land en regio van herkomst.

4. Door verzoekster ter kennis gebrachte nieuwe elementen

Verzoekster legt op 10 december 2018 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8). Het gaat om twee medische attesten waarmee zij haar vrees voor een besnijdenis van haar dochter wil staven. Volgens verzoekster is het aangewezen dat zij hierover wordt gehoord door verweerder.

5. Beoordeling van de zaak

5.1. Waar verzoekster in het onderhavige verzoekschrift voorafgaand verzoekt om door de Raad te worden gehoord, dient te worden opgemerkt dat de procedure voor de Raad overeenkomstig artikel 39/60, eerste lid van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) schriftelijk verloopt. Overeenkomstig het tweede lid van voormeld artikel mogen verzoekster en haar advocaat bovendien hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen daarbij worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift uiteengezet zijn. Verzoekster had gelet op voormeld wetsartikel middels het onderhavige verzoekschrift de nodige verduidelijkingen kunnen en moeten doen.

5.2. Dient verder te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop deze richtlijn ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

5.3. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen voorts geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel. Nog daargelaten deze vaststelling, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus bovendien integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 EVRM en/of artikel 1 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is *in casu* dan ook niet aan de orde.

Specifiek inzake de aangevoerde schending van artikel 1 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, kan bijkomend worden gewezen op het feit dat verzoekster totaal niet aantoont dat of waarom dit artikel *in casu* geschonden zou kunnen zijn. Zij beperkt zich namelijk tot het opwerpen van een aantal algemeenheden en tot het uiten van de algemene, blote en ongefundeerde bewering dat het buiten kijf zou staan dat hieraan in haar land van herkomst niet tegemoet kan worden gekomen. Verzoekster brengt hieromtrent geen informatie bij. Zij toont niet aan dat, waar of waarom de levensomstandigheden in haar land van herkomst inadequaaf zouden zijn. Evenmin spitst zij haar betoog toe op haar persoon of haar verzoek om internationale bescherming.

In zoverre verzoekster middels een verwijzing naar de voormelde artikelen tracht te laten uitschijnen dat medische problemen en een gebrek aan medische verzorging in haar hoofdte zouden kunnen leiden tot de toekenning van internationale bescherming, kan verder worden opgemerkt dat zij nalaat verdere duiding te verschaffen. Verder dient te worden vastgesteld dat uit het eerder neergelegde psychologische attest (administratief dossier, map 'documenten') geheel niet kan worden afgeleid dat verzoekster met

ernstige psychische problemen zou kampen, dat ook uit de medische attesten die verzoekster neerlegt door middel van een aanvullende nota in haar hoofde geheel geen ernstige medische problemen blijken en dat verzoekster ook geenszins aantoon of aannemelijk maakt dat er in haar land en regio van herkomst in het kader van eventuele ernstige medische problemen een gebrek aan behandeling zou zijn. Aldus toont verzoekster geenszins aan dat aan de nochtans door haar zelf aangehaalde voorwaarden zou zijn voldaan en maakt zij geheel niet aannemelijk maakt dat de eventuele medische problemen in haar hoofde vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

Voor zover verzoekster voorts zou trachten te laten uitschijnen dat de neergelegde medische attesten zouden volstaan om te kunnen besluiten tot de geloofwaardigheid van haar vluchtmotieven en de waarachtigheid van de aangevoerde nood aan internationale bescherming, kan verder worden opgemerkt dat de neergelegde attesten, neergelegd door middel van een aanvullende nota en opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, hiertoe hoegenaamd niet kunnen volstaan. Uit de attesten bij de aanvullende nota blijkt op generlei wijze dat verzoekster in het verleden zou zijn vervolgd of in de toekomst vervolging dient te vrezen. Uit deze attesten blijkt immers slechts dat verzoekster een aantal letsels vertoont waarbij het onmogelijk valt uit te maken of deze het gevolg zijn van vrouwelijke genitale verminking of van een vaginale bevalling, alsmede dat haar dochter niet werd besneden. Het attest in het administratief dossier gaat niet uit van een psychiater maar van een psycholoog. Verder dient te worden opgemerkt dat, hoewel zulke attesten rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak en met de concrete, hierin opgenomen gegevens zouden kunnen gelden als begin van bewijs voor het asielrelaas, zij op zich geenszins kunnen volstaan om te besluiten tot de geloofwaardigheid van een aangehaald relaas en een nood aan internationale bescherming. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Een medisch attest vormt bovendien geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren.

In zoverre uit het neergelegde psychologische attest, zoals verzoekster laat uitschijnen in het verzoekschrift, zou moeten blijken dat verzoekster ten tijde van de gehoren in het kader van haar verzoek om internationale bescherming niet bij machte was om te worden gehoord en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen, dient verder te worden vastgesteld dat dit in de neergelegde attesten nergens wordt gesteld. Vooreerst bevat dit attest nergens enige diagnose. Verder wordt hierin slechts algemeen ingegaan op het verloop van de gesprekken tussen verzoekster en de psycholoog, zonder precisering over het aantal gesprekken. Tijdens deze gesprekken zou verzoekster, vooral initieel, schaamte en emoties hebben gevoeld en schroom hebben getoond om te spreken over "*bepaalde gevoelige onderwerpen*". Nergens in het attest wordt echter ingegaan op de wijze waarop verzoeksters problemen van invloed zouden (kunnen) zijn geweest op de verklaringen die zij in het kader van haar diverse gehoren aflegde. Daarenboven werd verzoekster twee keren ondervraagd bij het CGVS en formuleerde zij daarbij beide malen geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Evenmin gaf zij aan dat in dit kader van haar geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Bovendien blijkt uit de notities van de persoonlijke onderhouds dat deze op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen noemenswaardige problemen worden afgeleid. Daarenboven laat verzoekster na om *in concreto* aan te tonen of te duiden dat, waar of op welke wijze haar psychische problemen haar gezegden zouden hebben beïnvloed. Evenmin concretiseert zij waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing. Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing omtrent het psychologische attest aldus terecht gesteld:

“Uit dit attest valt niet af te leiden dat u aan een geestesziekte of een psychologische aandoening zou lijden. Hieruit valt enkel af te leiden dat u initieel moeite had bij de psycholoog om te vertellen over uw vervolging in Dagestan, maar dat u wel vorderingen maakt. Bijgevolg is dit document niet van dien aard dat het iets kan wijzigen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas”.

Waar verzoekster in het kader van haar betoog aangaande de voormelde artikelen gewag maakt van andere culturele, sociaaleconomische en humanitaire factoren, een aantal voorbeelden van dergelijke factoren aanhaalt en aangeeft dat dergelijke individuele factoren, in combinatie met de algehele situatie in een land, kunnen leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming, dient verder te worden vastgesteld dat verzoekster zich opnieuw beperkt tot een algemene uiteenzetting, dat zij deze uiteenzetting niet betreft op haar persoon en verzoek om internationale bescherming en dat zij bijgevolg geenszins concreet aantoont dat of welke factoren *in casu*, in haar hoofde en in haar land van herkomst, van toepassing zouden zijn. Zij beperkt zich ertoe een aantal voorbeelden van factoren op te lijsten en vervolgens boudweg te poneren: *“Verzoekster kan dan ook aanspraak maken op de subsidiaire bescherming”*. Dergelijke algemene bewering, zonder deze te concretiseren of onderbouwen en zonder dienaangaande ook maar het minste begin van informatie bij te brengen, kan uiteraard niet volstaan om in hoofde van verzoekster het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Bijkomend dient te worden vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde factoren, met uitzondering van deze van het opgeven van de identiteit, allemaal sociaaleconomische overwegingen betreffen die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke sociaaleconomische overwegingen zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoekster zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haren hoofde suggereren. Evenmin wordt zulks door verzoekster concreet aangetoond.

5.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5.5. Dient voorts te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar gesteld wordt dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden bleken, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

5.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming voor wat de overige aangevoerde elementen betreft in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

5.7. Verzoekster stelt haar land en regio van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land en deze regio uit hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin.

Inzake de redenen die haar ertoe zouden hebben aangezet haar land van herkomst te verlaten en die zij reeds uiteenzette ten overstaan van de DVZ en het CGVS, wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Ten eerste is het bevreemdend dat u in uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen enkele vermelding maakte van uw uitnodiging(en) om naar de Kotrova-moskee te gaan. Hoewel uw verklaringen uitgebreid en gedetailleerd zijn, door u zelfs aangevuld met data en vermelding van bewijsstukken bij elke verklaring, heeft u toen nagelaten om uw uitnodiging(en) in de Kotrova-moskee te vermelden. Nochtans verklaarde u op het CGVS dat u toen door de wahabitische gemeenschap werd gewaarschuwd en op het matje werd geroepen. Met andere woorden gaat het hier toch om een belangrijk element in uw asielrelaas, waardoor het des te vreemder is dat u er zich van vergewist heeft dit te vermelden bij de DVZ. Van een asielzoek(st)er kan toch minstens verwacht worden dat hij/zij van bij het begin van zijn/haar asielprocedure de Belgische asielinstanties van alle relevante en belangrijke elementen aangaande zijn/haar vrees voor vervolging jegens het land van herkomst zou aanhalen en kenbaar zou maken, wat in casu niet het geval is. Bijgevolg wordt reeds voorbehoud gemaakt bij de geloofwaardigheid van dit element.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar zij verwijst naar het neergelegde psychologische attest, kan worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Dat verzoekster bij de DVZ moeilijkheden zou hebben gekend om over de feiten te verhalen, wordt bovendien duidelijk tegengesproken door de inhoud van de vragenlijst. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, waren haar verklaringen aldaar namelijk uitgebreid en gedetailleerd en werden deze door verzoekster zelfs aangevuld met de nodige datums en met vermelding van de bewijsstukken bij elke verklaring. Daarenboven erkent verzoekster in het verzoekschrift dat de omissie bij de DVZ niet te wijten was aan haar psychologische problemen en moeilijkheden om over de feiten te praten waar zij toegeeft dat zij de uitnodiging(en) van de moskee eenvoudigweg was vergeten te vermelden. Van een verzoekster om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een dermate frappant element als de uitnodiging(en) door de moskee hierin niet zou hebben vermeld.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Naast deze vastgestelde anomalie is het in tweede instantie evenzeer vreemd dat u tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud spreekt over één uitnodiging naar de Kotrova-moskee en u tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud over twee aparte uitnodigingen spreekt. Hoewel uw verklaringen tijdens uw eerste onderhoud uitermate gedetailleerd en uitgebreid waren, vermeldde u nergens een tweede uitnodiging in de moskee. U had het enkel over de uitnodiging die u had gekregen eind januari, twee dagen nadat u de gevraagde informatie aan D. (...) had bezorgd (CGVS 1, p. 9). Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud verklaarde u echter dat u een eerste keer werd uitgenodigd rond 14 of 15 januari en dat u toen werd gevraagd om mee te werken aan een kalifaat gebaseerd op de traditionele islamitische normen en waarden. De tweede uitnodiging kwam nadat u de informatie aan D. (...) had afgegeven, namelijk eind januari (CGVS 2, p. 5-6). Geconfronteerd met deze anomalieën in uw verklaringen, herhaalt u enkel uw verklaringen van uw tweede persoonlijke onderhoud. Nogmaals geconfronteerd, antwoordt u dat het niet klopt dat u slechts één ontmoeting zou hebben gehad en dat er de eerste keer een heel lang gesprek was (CGVS 2, p. 10). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten is echter geen afdoende verklaring voor dergelijke anomalieën. Bijgevolg wordt deze behouden en doet deze verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Zij beperkt zich ertoe haar uiteindelijke verklaringen (opnieuw) te herhalen en te bevestigen. Hiermee doet zij hoegenaamd geen afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Ten derde blijkt uit uw verklaringen dat u tot april 2017 ging werken op het Humantair Instituut terwijl uw bedreigingen reeds eind januari 2017 waren gestart (CGVS 1, p. 5) (CGVS 2, p. 14). Ook nadat u eind maart voor 7 à 8 weken naar de bergen was gegaan, ging u eind mei wederom naar het instituut om een rapport af te werken. Dergelijk gedrag valt echter op geen enkele wijze te rijmen met de door u vooropgestelde vrees voor vervolging. Bovendien was u zich wel degelijk bewust van de risico's van uw vervolging. Zo vertelde u uitgebreid over het lot van uw voorganger op het instituut die gelijkaardige problemen had gekend en die uiteindelijk, volgens uw verklaringen, op een beestachtige manier werd vermoord (CGVS 1, p. 10). U verklaart letterlijk dat u na zijn dood de positie van rector werd aangeboden,

maar dat u toen reeds wist dat het slecht zou eindigen en dat u geen contact wou met de mensen met wie uw voorganger contact had (CGVS 1, p. 10). Daarnaast had u de risico's van uw gedrag reeds aan de levende lijve mogen ondervinden – er werd namelijk niet enkel ingebroken in uw appartement, maar u werd bovendien tweemaal fysiek aangevallen waarna u de laatste keer zelfs gedurende 5 dagen in het ziekenhuis moest verblijven. Uiteindelijk verklaart u zelf ook dat u zich wel bewust was van de ernst van de zaak (CGVS 2, p. 15). Het feit dat u niet éénmaal, maar wel tweemaal besloot om verder te werken na de door u ondergane vervolging, kan op geen enkele manier vereenzelvigd worden met de door u aangehaalde vrees voor vervolging. Het feit dat u na de tweede fysieke aanval een bewaker had ingeschakeld, verandert hier echter weinig aan, daar u uw gedrag op geen enkele wijze heeft veranderd na de stopzetting van dit contract met de bewakingsfirma. U geconfronteerd met dit vreemde en onlogische gedrag, antwoordt u dat u vond dat u het rapport zelf moest maken (namelijk in mei 2017). U gevraagd waarom u dergelijke risico's heeft gelopen, antwoordt u dat u het niet weet. U verklaart dat het een gerechtvaardigd risico was aangezien u voordien twee maanden afwezig was geweest. Het CGVS kan zich echter niet vinden in deze redenering. Het feit dat u zich duidelijk bewust was van alle risico's, zoals hierboven reeds omstandig uitgelegd, maakt dat u ongeoorloofde risico's heeft gelopen in uw hoofde maar ook in hoofde van uw kinderen. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten verder zwaar ondermijnd.

Ten slotte blijkt dat u ten tijde van uw vervolgingsfeiten telkens terugging naar uw eigen appartement en er bleef overnachten. Hoewel er reeds werd ingebroken en u er ter plaatse reeds tweemaal fysiek werd aangevallen, bleef u in uw appartement wonen. Van iemand die verklaart te vrezen voor haar leven, en reeds meermaals slachtoffer was van aanvallen op diezelfde plaats, valt dergelijk gedrag allerminst te rijmen met de door u aangehaalde vrees. Wederom wordt de geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten zwaar gedeukt.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Integendeel, ondermijnt zij andermaal de ernst en de geloofwaardigheid van haar voorgehouden problemen waar zij beweert dat zij, dit in weerwil van de ondergane feiten en het feit dat zij duidelijk op de hoogte was van de risico's, in feite haar land niet wilde verlaten, wilde blijven en haar kinderen er naar school wilde blijven laten gaan. Dit is gelet op de ernst van de voorgehouden feiten en problemen, de door verzoekster zelf geschetste context en het gegeven dat zij duidelijk op de hoogte was van de aan haar gedrag verbonden risico's, in het geheel niet geloofwaardig. Met de boude, ongefundeerde bewering dat “heel veel erkende vluchtelingen ook vaak grote risico's hebben genomen vooraleer ze hun land achter zich lieten”, kan verzoekster verder bezwaarlijk volstaan om afbreuk te doen aan de voormelde, concrete motieven.

Dit alles klemmt nog des te meer nu in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat de stempels in verzoeksters paspoort de geloofwaardigheid van haar relaas danig ondermijnen. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten zwaar onderuit gehaald door de stempels in uw reispaspoort die aantonen dat u zich op het moment van het eerste door u aangehaalde vervolgingsfeit, namelijk de inbraak in uw appartement op 27 januari 2017, bovendien gestaafd door een door u neergelegd politie-onderzoeksverslag dd. 27.01.2017, in Azerbeidzjan bevond (u was er namelijk van 26 tot 28 januari 2017). Hoewel u meermaals geconfronteerd werd met deze vaststelling, kunnen uw verklaringen echter niet overtuigen. Zo kan u zich namelijk niet meer herinneren dat u toen in Azerbeidzjan zou zijn geweest (CGVS 2, p. 16). U gevraagd of er mogelijks een verklaring bestaat, antwoordt u dat u overtuigd was dat u naar Azerbeidzjan was geweest tijdens de wintervakantie, in januari. U vraagt zich af of u dan toch werkelijk op 26 januari naar daar bent gegaan (CGVS 2, p. 16). U gewezen op de implicaties van deze vaststelling op de geloofwaardigheid van het geheel van de door u afgelegde verklaringen, antwoordt u dat u in het midden van uw problemen naar het buitenland zou zijn geweest, maar dat u het zich niet kan herinneren. U verklaart ook vast te houden aan uw andere (hierop volgende) verklaringen, inclusief de data van alle door u aangehaalde incidenten (CGVS 2, p. 16). Bijgevolg wordt ook de geloofwaardigheid van deze feiten reeds gedeukt.”

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Dat zij zich, zelfs nadat zij meermaals werd geconfronteerd met de stempels in haar paspoort en het gegeven dat haar aangevoerde asielrelaas met deze stempels onverenigbaar was, niet zou hebben herinnerd dat zij haar paspoort, nochtans een persoonlijk en belangrijk document, zou hebben uitgeleend aan haar zus en dat het aldus haar zus was die naar Azerbeidzjan zou zijn gereisd, ontbeert iedere geloofwaardigheid. Dat niet zijzelf doch wel haar zus met dit paspoort naar Azerbeidzjan zou zijn gereisd, vindt aldus niet de minste steun in het dossier en betreft en loutere, gekunstelde *post factum* bewering. Bovendien wordt deze bewering door verzoekster niet gestaafd en is het niet plausibel dat haar zus zich bij de grenscontroles eenvoudigweg kon voordoen als verzoekster.

Mede gelet op het voorgaande en rekening houdende met de informatie die verweerder bij de nota met opmerkingen voegt, wordt in de bestreden beslissing omtrent het neergelegde paspoort en de overige door verzoekster neergelegde documenten terecht gemotiveerd als volgt:

“Uit het feit dat u na confrontatie met deze stempels in uw paspoort vasthield aan uw verklaringen blijkt dat u intentioneel de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden. Immers, het feit dat u een politiedocument heeft neergelegd op datum van 27.01.2017, toen u zich volgens uw paspoort in Azerbeidzjan bevond, en vervolgens bleef vasthouden aan uw vervolgingsfeiten, maakt dat redelijkerwijze dient te worden besloten dat dit politiedocument niet authentiek is, wat verder ernstige vragen oproept bij de authenticiteit van de andere door u neergelegde documenten, en er alleszins blijk van geeft dat u intentioneel getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden. Uw poging tot het misleiden van de Belgische autoriteiten is bijgevolg reeds een reden waarom de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen, maar evenzeer van de authenticiteit van de door u neergelegde documenten, bij voorbaat wordt aangetast.

In diezelfde context dient te worden opgemerkt dat u meermaals zowel de lokale politie heeft gecontacteerd alsook hogere instanties zoals de Dagestaanse FSB, het Parket van de Republiek Dagestan en het Parket van de Russische Federatie in Moskou. U staft al deze contacten met officiële documenten (bewijs van bezoek van de politie dd. 05.06.2017, klacht over de inbraak dd. 05.02.2017, verslag van het onderzoek van uw appartement dd. 27.01.2017, verslag medische expertise na een aanval dd. 31.01.2017, klacht na de aanval dd. 31.01.2017, medisch rapport na de tweede aanval dd. 10.02.2017, klacht over de tweede aanval dd. 16.02.2017, verklaring aan de procureur van de Russische Federatie, verklaring aan de procureur van de Republiek Dagestan dd. 02.03.2017, antwoord van de procureur van de Republiek Dagestan dd. 15.03.2017). Zoals hierboven reeds gesteld, dient niet enkel voorbehoud te worden gemaakt bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen, maar ook bij de authenticiteit van de andere door u neergelegde documenten in het kader van deze contacten. Die authenticiteit wordt overigens verder in twijfel gebracht door het feit dat uit informatie ter beschikking van het CGVS (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) blijkt dat in uw land van herkomst de graad van corruptie dermate hoog is en dergelijke documenten op makkelijke wijze tegen betaling kunnen worden verkregen. Dit maakt dat er reeds voorbehoud wordt gemaakt bij de authenticiteit van de door u neergelegde documenten.

(...)

Uit bovenstaande blijkt dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw reispaspoort en dat van uw dochter, de binnenlandse paspoorten van u en uw kinderen en jullie geboortektes. Behalve het feit dat de internationale paspoorten hierboven reeds deels werden besproken en gebruikt werden ter ondermijning van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, hebben de andere documenten louter betrekking op uw identiteit en die van uw kinderen, waardoor deze verder niets aan bovenstaande analyse veranderen. Verder legde u uw huwelijksakte neer. Dit document heeft louter betrekking op uw huwelijk en verandert bijgevolg niets aan bovenstaande analyse. Ook het document betreffende het akkoord van uw ex-man om met de kinderen naar het buitenland te reizen toont enkel aan dat u de kinderen legaal bij zich heeft, waardoor dit verder niets wijzigt aan bovenstaande analyse. Uw diploma en uw werkboekje hebben louter betrekking op uw school- en professionele carrière, wat verder ook niets wijzigt aan bovenstaande analyse. Het door u neergelegd psychologisch attest werd hierboven reeds besproken. Hoewel uiteraard begrip wordt opgebracht voor uw huidige situatie, verandert dit niets aan bovenstaande analyse. Verder legt u een reeks klachten, documenten van medische expertise, een document van het onderzoek in uw appartement en een bewijs van uw bezoek aan de politie neer (cf. supra). Deze documenten krijgen echter louter bewijswaarde indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Zoals hierboven ook reeds werd aangehaald blijkt uit informatie ter beschikking van het CGVS (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) dat uw land van herkomst geteisterd wordt door een hoge corruptiegraad en dat men officiële documenten op een makkelijke wijze tegen betaling kan verkrijgen. Bijgevolg worden er grote vraagtekens geplaatst bij de authenticiteit van deze door u neergelegde documenten (cf. supra). Het door u neergelegde contract van bewaking en de opzegging hiervan tonen enkel aan dat u in die periode persoonlijke bewaking had ingeschakeld, meer niet. Deze documenten tonen op geen enkele manier de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten aan waardoor deze ook niets aan bovenstaande analyse wijzigen. De brieven die u heeft geschreven aan de procureur van de Russische Federatie en van Dagestan, alsook het antwoord van die laatste, zijn van uw hand en gebaseerd op uw persoonlijke verklaringen. Gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze verklaringen kan ook aan de inhoud van deze brieven geen geloof worden gehecht, waardoor deze evenmin iets kunnen veranderen aan de bovenstaande analyse.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. In tegenstelling met wat zij middels haar verwijzing naar Europese rechtspraak tracht te laten uitschijnen, worden de documenten die zij ter ondersteuning van haar concrete asielmotieven neerlegde niet afgewezen louter op grond van de vaststelling dat dergelijke documenten eenvoudigweg illegaal kunnen worden verkregen. De Raad treedt verweerder bij waar deze oordeelt dat aan de documenten in kwestie, daar (i) uit de stempels in verzoeksters paspoort en het voorgaande blijkt dat verzoekster zich bedient van een niet-authentiek politiedocument hetgeen eveneens twijfels doet opgaan inzake de authenticiteit van de andere, door haar gebruikte documenten; (ii) uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat corruptie in verzoeksters land en regio van herkomst wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten zoals de neergelegde stukken en dat zulke stukken daardoor eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen; (iii) aan dergelijke documenten hoogstens een ondersteunende bewijskracht kan worden gehecht, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, doch dat zij op zich niet kunnen volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van een relaas te herstellen, geen bewijswaarde kan worden toegekend. De motieven inzake haar intentionele misleiding van de Belgische asielinstanties en de overige neergelegde documenten laat verzoekster voor het overige volledig onverlet. Derhalve blijven deze onverminderd gelden.

De voorgaande vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de vermeende problemen en vrees die verzoekster ertoe zouden hebben aangezet haar land en regio van herkomst te verlaten.

Verzoekster stelt in het onderhavige verzoekschrift daarnaast dat zij niet zou kunnen terugkeren naar haar land en regio van herkomst omdat zij vreest dat haar dochter, net als zijzelf in het verleden, aldaar zou worden blootgesteld aan vrouwelijke genitale verminking. Indien verzoekster dergelijke vrees werkelijk koesterde, mocht echter worden verwacht dat zij dit veel eerder zou hebben vermeld. Zelfs indien zij, zoals zou moeten blijken uit het in het administratief dossier opgenomen psychologische attest, (vooral initieel) enige schroom zou kennen om over bepaalde zaken te spreken, kon worden verwacht dat zij een voor haar verzoek om internationale bescherming en de veiligheid van haar eigen dochtertje dermate essentieel gegeven als de vrees voor een genitale verminking (veel) eerder zou hebben vermeld indien deze met de werkelijkheid overeenstemde. Dat zij dit niet deed bij de DVZ, zij dit evenmin deed tijdens één of beide persoonlijk(e) onderhoud(en) bij het CGVS en zij dit ook nadien niet schriftelijk te kennen gaf ten overstaan van het CGVS, laat niet toe aan de voorgehouden vrees nog enig geloof te hechten. Dit geldt nog des te meer daar verzoekster deze vrees in het geheel niet staft of onderbouwt. Uit de medische attesten die zij ter staving van deze vrees neerlegt door middel van een aanvullende nota, blijkt, zoals reeds hoger werd aangegeven, namelijk geenszins dat verzoekster in het verleden zou zijn vervolgd of in de toekomst vervolging dient te vrezen. Uit deze attesten blijkt slechts dat verzoekster een aantal letsels vertoont waarbij het onmogelijk valt uit te maken of deze het gevolg zijn van vrouwelijke genitale verminking of van een vaginale bevalling, alsmede dat haar dochter niet werd besneden. Verzoekster brengt bovendien niet het minste begin van informatie bij omtrent de praktijk van vrouwelijke genitale verminking in haar land en regio van herkomst. Daarenboven laat zij na om haar heden beweerde vrees nader uit te werken of te onderbouwen in het voorliggende verzoekschrift en/of de aanvullende nota. Zij toont niet concreet aan dat, waar, wanneer, door wie, om welke reden of in welke omstandigheden haar dochter zou dreigen te worden blootgesteld aan voormelde praktijk. Verzoekster kan bezwaarlijk volstaan met het op louter algemene wijze naar voren schuiven van deze vrees om aan te tonen dat zijzelf en haar dochter daadwerkelijk zulke vrees zouden dienen te koesteren bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.8. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de reeds hoger aangehaalde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont gelet op deze vaststellingen niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt gelet op de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd als volgt:

“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.”

Verzoekster laat de voormelde motivering ongemoeid. Zij brengt geen informatie bij die afbreuk zou kunnen doen aan de landeninformatie waarop deze motivering is gestoeld. Evenmin toont zij anderszins aan dat de situatie in haar land en regio van herkomst van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Derhalve toont zij het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van voornoemde bepaling niet aan.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT